

TESTCASE PASCALISME

Toepassing van Pascalisme op framing, media en belangen

1. Inleiding

Deze testcases zijn een toetsmoment. Ik laat zien hoe framing en belangenverstrengeling in Nederland functioneren, niet via theorie, maar met concrete voorbeelden uit publieke daden en columns. Alles wat ik toon is controleerbaar: LinkedIn-reacties, columns in de Volkskrant, functies van betrokken personen.

Het uitgangspunt is Pascalisme: waarheid is alleen waarheid als ze toetsbaar is en bereid is in te storten zodra ze vals blijkt.

1a. Wat is Pascalisme?

Pascalisme is een radicaal waarheidsvalidatiekader dat ik in 2025 heb ontwikkeld. Het uitgangspunt is eenvoudig maar strikt: waarheid is alleen waarheid als ze toetsbaar is en bereid is in te storten zodra ze vals blijkt.

Kernprincipes:

- Toetsbaarheid boven geloof - waarheid moet getest worden, niet geloofd.
- Zelfvernietiging als zuiverheidscriterium - wat niet kan verdwijnen bij weerlegging is gevaarlijk.
- Reproduceerbaarheid - waarheid moet controleerbaar zijn buiten individuele overtuigingen.
- Geen uitzonderingen voor macht: politiek- media en instituties mogen zich niet aan toetsing onttrekken.
- Vernietiging is validatie - als een claim instort bij toetsing, bewijst dat juist dat de toets werkt.

Pascalisme is geen filosofische theorie, maar een operationeel toetsingsmechanisme. Het kan worden toegepast op politiek, media, instituties en AI. Waarheid die de toets doorstaat blijft bestaan; framing en manipulatie collapseert vanzelf.

Pascalisme: <https://theglutenproject.com/pascalism/>

Belangrijk:

Dit rapport is geen aanklacht, maar een testcase. Het doel is te laten zien hoe Pascalisme in de praktijk werkt: of waarheid standhoudt onder druk, of dat framing en onwaarheid vanzelf instorten zodra ze worden getoetst.

Timestamps SHA256:

9f0a16a0b83b861375e223968d8701468de1a2356dae3569eef81b8d542a76c1

Geregistreerd bij BOIP – i-DEPOT nr. 155199

2. Casus 1: Gaza-draad - Diederik Samsom

Diederik Samsom schreef een column over Gaza. Zijn toon: moreel, collectief, zwaar geladen. Hij sprak in “wij”-taal, alsof alle burgers gezamenlijk schuldig waren en gezamenlijk verantwoordelijkheid moesten nemen.

Dit is framing: een morele schuldvraag neerleggen bij de burger, en zo de verantwoordelijkheid verschuiven van macht naar volk. Het gesprek wordt moreel en emotioneel, maar niet toetsbaar. Wie tegenspreekt, lijkt onmenselijk of kil. Dat is de kern van framing: **het sluit tegenspraak uit.**

Pascalistische toets: Toen ik de framing benoemde als moraalmisbruik, viel het gesprek stil. De waarheid hield geen stand onder toetsing en stortte in.

Precies wat Pascalisme voorspelt: onwaarheid collapseert.

3. Casus 2: Reacties in de draad - Directeur Eems Energy Terminal

Opvallend was de rol van de operationeel directeur van Eems Energy Terminal, onderdeel van Gasunie. Hij reageerde herhaaldelijk fel en probeerde mijn positie te delegitimeren (door het te bestempelen als ‘a-moreel narcisme’). Dat is geen neutrale deelname. Gasunie is direct financieel afhankelijk van miljarden die via klimaat- en energiebeleid worden aangestuurd. Een directielid van dit staatsbedrijf dat actief intervenueert in een moreel framingdebat doet dat niet vanuit persoonlijke betrokkenheid, maar vanuit institutioneel belang.

Dit is geen neutrale deelnemer, maar een directe belanghebbende.

Dit illustreert hoe een persoonlijke bijdrage in zo’n discussie nauwelijks los te zien is van de institutionele belangen die erachter liggen.

Pascalistische toets: Op het moment dat ik dit mechanisme benoemde, viel de draad stil. De framing hield geen stand en collapseerde zodra de verborgen belangen zichtbaar werden. Dit is toetsbaarheid in werking.

4. Casus 3: Volkskrant - de afwezige benoeming

In de Volkskrant werd Samsoms column gepubliceerd. Zijn rol als toezichthouder van Gasunie werd nergens genoemd. Niet in de eerste column, niet in de tweede, zelfs niet nadat ik hem en de Volkskrant direct confronteerde met dit belangenconflict.

Dat dit onbenoemd bleef is geen detail, maar een cruciale weglating. Het verhult dat moreel appel en financiële belangen hier in elkaar grijpen.

Met deze keuze overschrijdt de Volkskrant een rode grens: van onafhankelijke journalistiek naar propaganda. Dit is een vorm van misleiding door weglating, een directe **schending van de Code van Bordeaux**, de internationale gedragscode voor journalisten, die eist dat de waarheid volledig wordt weergegeven en dat essentiële feiten niet mogen worden achtergehouden.

Pascalistische toets: Een waarheid die belangen verzwijgt, maakt zichzelf ontoetsbaar. Daarmee is zij per definitie onzuiver en collapseert zij onder toetsing.

5. Mechanisme van framing

Wat deze casussen laten zien, is een reproduceerbaar patroon:

1. **Schuldverschuiving** – Moreel appel naar burgers (“wij zijn schuldig”).
2. **Framing** – Kritiek onmogelijk maken door emotie te claimen.
3. **Belangenroute** – Het morele gesprek verschuift naar klimaat/energie en legitimeert geldstromen richting bedrijven zoals Gasunie.
4. **Media-dekking** – Kranten zoals de Volkskrant beschermen dit proces door cruciale feiten (functies, belangen) niet te benoemen.

Pascalistische toets: Een zuivere waarheid overleeft kritiek en blijft staan. Framing zonder zuiverheid stort telkens in zodra zij bevraagd wordt.

6. Verwachte reacties - Pascalistisch voorspelbaar

Omdat dit rapport openlijk de mechanismen benoemt, voorspel ik ook de reacties van betrokken partijen **en het systeem van de staat**. Dit maakt de testcase toetsbaar: als deze reacties plaatsvinden, bevestigen zij de analyse.

1. Framing terugkaatsen

- De eerste reflex zal zijn om de boodschapper aan te vallen. Niet de inhoud, maar de persoon. Ik zal weggezet worden als “extreem”, “verdraaiert” of “onbetrouwbaar”.
- Dit is geen weerlegging van argumenten, maar een poging het gesprek te verschuiven van waarheid naar reputatie.

2. Neutralisatie door stilte

- De waarschijnlijkste reactie van media is niets doen: geen verslag, geen analyse, gewoon zwijgen. Stilte wordt dan een strategie om het probleem te laten verdwijnen.
- Ook dat is toetsbaar: wie de feiten negeert, bevestigt dat er een beschermingsmechanisme bestaat.

3. Afleiding verspreiden

- Een andere tactiek is de aandacht afbuigen: nieuwe thema's naar voren schuiven, druk zetten via academici, opiniemakers of columnisten zonder directe link met de Volkskrant of Gasunie.
- Zo lijkt het alsof er geen verband is, maar de timing verraadt de intentie.

4. Escalatie, de harde middelen

- Als framing, stilte of afleiding niet werken, kan de druk zwaarder worden: karaktermoord, intimidatie, of reputatie-executie.

5. Ridiculisering door satire

- Niet alle satire is problematisch: humor en kritiek zijn vrije expressie.
- Maar wanneer satire wordt ingezet door media of politieke spelers om inhoud te ontwijken en de boodschapper belachelijk te maken, is het geen kritiek meer maar neutralisatie.
- Pascalistische toets: echte satire prikt ómhoog, naar macht. Als satire alleen de boodschapper wegzet zonder inhoudelijke toetsing, collapseert het als zuivere kritiek en is het ingezet door de macht, bedoeld om te manipuleren.

6. Juridische druk

- Waar een jurist toch mee zou kunnen zwaaien: een smaad/laster-argument, door te stellen dat woorden als “propaganda” of “moraalmisbruik” schadelijk zijn voor reputatie.
- Maar dit zijn waardeoordelen en vallen onder vrijheid van meningsuiting.
- Daarnaast kan een jurist in Nederland nog steeds het klassieke SLAPP-instrument inzetten, in tegenstelling tot veel andere landen waar dit inmiddels verboden is. Een SLAPP is geen procedure om te winnen, maar om kosten en stress op te leggen, met een prijskaartje dat kan variëren van € 50.000 tot € 250.000, vaak gefinancierd uit publieke middelen (belastinggeld). Dit maakt het een effectief “onderdrukkingsmiddel” binnen het Nederlandse systeem.
- **Pascalistische toets: ook dit gedrag collapseert, want een procedure die inhoud ontwijkt en enkel intimideert bevestigt precies de mechanismen die in dit rapport worden blootgelegd.**

7. Breder patroon

Dit past in een bredere lijn. In Nederland worden nieuwe of afwijkende geluiden vaak niet inhoudelijk besproken, maar geneutraliseerd, via framing, uitsluiting, stilte of escalatie.

Het systeem is niet gebouwd op waarheid, maar op beheersbaarheid. En framing is één van de instrumenten waarmee dat gebeurt.

Pascalistische toets: Waarheid is nooit bang voor tegenspraak. Systemen die framing gebruiken, zijn dat wel, en dat verraad toont hun onzuiverheid.

8. Pascalistische conclusie

De kracht van deze testcases is dat alles openbaar en toetsbaar is: de draden, de columns, de functies van de betrokkenen. Niets is verborgen.

Dat betekent ook: wie dit wegzet als leugen, maakt zichzelf leugenaar. Want de feiten zijn zichtbaar, terug te vinden en controleerbaar.

Dit is Pascalisme in praktijk:

- *Onwaarheid stort in zodra ze wordt getoetst.*
- *Waarheid overleeft de toetsing.*
- *Alles wat framing of belangen verhult, brandt in zijn eigen rook.*

Deze testcases tonen dat de façade barst. En dat Pascalisme niet alleen een filosofisch principe is, maar een operationeel instrument om manipulatie zichtbaar te maken.

9. Bijlage

Bijlage 1a – Column Gaza (Volkskrant)

Omschrijving:

Volkskrant-column van Diederik Samsom over Gaza.

Morele aanspreekvorm in "wij"-taal: verantwoordelijkheid wordt collectief bij burgers gelegd.

De functie bij Gasunie wordt nergens benoemd.

COLUMN
DIEDERIK SAMSOM

Het gold voor Srebrenica en geldt nu voor Gaza: het is onvoorstelbaar dat het elke dag, in volle zicht, door mag blijven gaan

Van januari 1993 tot februari 1994 deed NCRV's actualiteitenprogramma *Hier en Nu* elke week verslag van het geweld en de mensenrechtenschendingen in het voormalig Joegoslavië, waarvan vooral de Bosnische moslims het slachtoffer waren. De uitzendingen eindigden consequent met een tekst over de gehele breedte van het tv-scherm: 'En nog altijd wordt er niet ingegrepen.' Drie seconden van woedende stilte, waarmee de programmamakers een oproep aan de regering deden om het geweld te stoppen. Vierenvijftig uitzendingen op rij.

Het engagement van de betreffende journalisten is later veel verhuisd. Niet onafhankelijk genoeg, opruiend zelfs. Een enkele politicus had het lef om de Srebrenica-genocide, waar een slecht bewaard en onvoldoende gemandateerd Dutchbat-bataljon moest toezien hoe meer dan achttien duizend mannen en jongens werden vermoord, de NCRV deels aan te rekenen. Een gotspe. Niet de betrokken media, maar het te laat en halfhartig ingrijpen van Europese landen creëerde een inktzwarte bladzijde in de Europese geschiedenis, waar de generatie van mijn ouders mee zal moeten leven. Dat laatste is nog enigszins mogelijk met de wetenschap dat de Navo anderhalve maand ná Srebrenica wel ingreep en de Dayton-akkoorden afdwong met luchtaanvallen.

Inmiddels zijn we in Gaza getuige van een nieuwe schandvlek, ditmaal donkerder dan Srebrenica, of zelfs Rwanda, en op het blazen van mijn generatie. Bij die genocide, tussen april en juli 1994, kun je jezelf met enige hypocrisie wijsmaken dat die zich grotendeels aan ons zicht voltrok, en al was gestopt voordat de VN voldoende moraliteit bij elkaar had geschaapt om in actie te komen.

De catastrofe in Gaza voltrekt zich echter nu al bijna twee jaar in het volle zicht van de wereldgemeenschap. Het is inmiddels ondraaglijk en onvoorstelbaar dat het elke dag door mag gaan, zonder dat opeenvolgende misdaden tegen de menselijkheid een strobreed in de weg wordt gelegd.

Natuurlijk was de wereld in shock na de afschuwelijke pogrom door Hamas op 7 oktober 2023. De video's van de terroristen die lukraak in kibboetsen en supermarkten omstanders doodschoten, en er zijn nog veel erger beelden, trekken al het bloed uit je gezicht. Israël had en heeft het volste recht op zelfverdediging en meer dan dat. Er is in Europa terecht veel begrip voor de existentiële bedreiging die Israël wederom heeft ervaren, en waar het een eind aan wil maken. Maar wat er na 7 oktober heeft plaatsgevonden, is niet beperkt gebleven tot zelfverdediging of tot zelfs maar de ruimst mogelijke uitleg van de preventieve variant ervan: voorkomen dat je wordt aangevallen. Internationale experts hebben maanden geleden al vastgesteld dat Israël genocidaal geweld pleegt in Gaza. Sindsdien nemen de bewijzen en de ellende alleen maar toe. Veelzeggend is dat geharde hulpverleners, met veel ervaring in bloedige conflictgebieden, ontsteld verklaren dat de situatie in Gaza ook hun voorstellingsvermogen te boven gaat.

Israël heeft zich, nadat ontkenning niet meer werkte, nu toegelegd op de tactiek van het 'betreuen en onderzoeken' van de ernstigste gruweldaden – zoals het gericht doodschieten van Palestijnen bij voedselafhaalpunten. Die verdediging is niet houdbaar in het licht van de vele dagelijkse moordpartijen. Inmiddels bevestigt de Israëlische regering zelf haar intentie tot etnische zuivering, met haar plannen voor een concentratiekamp bij Rafah, van waaruit Palestijnen slechts zouden mogen vertrekken wanneer ze de Gazastrook verlaten. Hoeveel bewijs is er nog nodig?

We kijken ernaar. En doen helemaal niets. Europese ministers van Buitenlandse Zaken lieten zich deze week van hun meest impotente kant zien. Na een dag vergaderen verklaarden ze dat de humanitaire situatie in Gaza 'gemonitord zal worden'. Het continent met de grootste mond over het belang van de internationale rechtsorde, draagt die nu zelf ten grave. De geschiedenis zal er niet mild over oordelen.

Waarom laten we blinde razernij prevaleren boven recht? Is het ons historisch schuldgevoel dat hier opspeelt? Kunnen we niet bevatten, laat staan veroordelen, dat een land dat ontstond uit de as van de Shoah, nu overgaat tot het uit hongeren, vermoorden en verdrijven van een volk? Of grijpen we niet in, omdat de geslachtofferde mensen niet op ons lijken? *Hier en Nu* bestaat niet meer, maar ik hoop dat er programmamakers zijn die nog een keer hun stille woede willen inzetten. Het mag van mij ook dagelijks.

Diederik Samsom is natuurkundige en oud-politicus. Hij schrijft om de week een wisselcolumn met Heleen Mees.

Omschrijving:
Publieke discussie op LinkedIn naar aanleiding van de Gaza-column.
De morele framing wordt benoemd als moraalmisbruik.
Na deze toetsing valt de draad stil = collapse.

basis van, in dit geval morele waarden, waar ik mij in ieder geval absoluut niet mee vereenzelvig.

Show translation

Like | Reply

Bijlage 2a – Column Energie (Volkskrant)

Omschrijving:

Volkskrant-column van Diederik Samsom over energie/klimaat.

Wederom een moreel appel richting burgers.

Ook hier blijft de Gasunie-functie onvermeld.

COLUMN

DIEDERIK SAMSOM

Zes jaar geleden adviseerde ik u vanaf deze plek om alvast 25 maart 2027 prominent in uw agenda te noteren, want dat belooft een buitengewoon feestelijke dag te worden: de eerste dag ooit waarop er méér duurzame energie dan extra energievraag bijkomt. Op die dag heeft de wereld dus voor het eerst sinds 1760 minder fossiele brandstoffen nodig dan de dag ervoor.

Zes jaar geleden was er daarvoor nog een heel lange weg te gaan, want de wereldwijde energievraag nam toen vier keer zo snel toe als de hoeveelheid duurzame energie, dus ik zou er zomaar een paar jaar naast kunnen zitten, zo luidde de winstwaarschuwing. Wie weet wat er in de wereld allemaal nog zou gebeuren.

In zes jaar tijd hebben we vervolgens een pandemie, een oorlog en Trump voor de kiezen gekregen. Je kunt je voorstellen dat de wereld wel wat anders aan zijn hoofd heeft gehad, dan zorgeloos een paar zonnepanelen neerleggen. Mijn voorspelling zat er dus inderdaad een paar jaar naast. Die feestelijke dag komt namelijk twee jaar eerder!

Huh? Jazeker, ondanks covid, Oekraïne en Amerikaanse gekkigheid is de groei van duurzame energie de afgelopen jaren alleen maar versneld. Het gaat dus dit jaar al gebeuren. De exacte dag is natuurlijk niet vast te stellen, daarvoor is de wereldgemeenschap te grillig, maar ergens dit jaar komt die dag dat de CO₂-uitstoot voor het eerst in de moderne geschiedenis begint te dalen. Een mijlpaal waarvan we lang vreesden die nooit te zullen bereiken.

Dit heuglijke moment is overigens geen

Het nieuwe kabinetsdoel voor offshore windenergie 'realistischer'? Ammehoela

reden tot verpozen. Niet alleen duurzame energie is aan een opmars bezig, klimaatverandering helaas ook. Als de mensheid de race met het klimaat alsnog wil winnen, zal de CO₂-uitstoot hierna heel snel moeten dalen. De ontwikkeling van duurzame technologie moet dus nog harder gaan.

En gelukkig gaat het hard. Adembenevend hard. Alleen al in de maand mei van dit jaar werd er in China maar liefst 900 vierkante kilometer aan zonnepanelen neergelegd. Dat zijn 7 duizend panelen per minuut, 24/7. In dit tempo produceert China volgend jaar meer schone zonnestroom dan de gehele elektriciteitsvoorziening van de EU. Ook andere duurzame bronnen gaan als een speer. De komende vier jaar wordt er naar verwachting wereldwijd net zoveel windvermogen bijgeplaatst als in de afgelopen zeventig jaar bij elkaar.

En voor de sombermannen die sippen dat je dan geen stroom hebt in een windstille nacht, de productie van batterijen vertienvoudigde in de afgelopen vijf jaar en de kosten daalden sinds 2010 met 90 procent. Batterijen zijn daarmee op dit moment de snelst groeiende commerciële technologie op aarde. Die batterijen overbruggen stroompieken en dalen van enkele uren, voor de grijze windstille winterweken is er waterstof als energiedrager. De projecten die daarvoor in Europa op de tekentafel liggen en deels al worden gebouwd zullen die schone brandstof met een factor 25 vergroten tussen nu en 2030. Overal doet de vooruitgang je duizelen.

Behalve dan in Nederland. Daar besloot de regering deze zomer om de doelstelling voor offshore windenergie voor de komende vijf-

ten jaar met maar liefst 30 procent te verlagen. Ze legde uit dat dat nodig is omdat de Nederlandse industrie langzamer dan gedacht overschakelt van fossiele brandstoffen naar schone elektriciteit of waterstof en noemde het nieuwe doel 'realistischer'. Ammehoela.

Een paar weken eerder had minister Sophie Hermans haar pogingen om de Nederlandse industrie te verduurzamen gestaakt, nadat de coalitie haar budget had geplunderd. Dat realisme is dus niets anders dan een zelfgecreëerde werkelijkheid. Erger nog dan deze drogredenering is dat zulke strapatsen de concurrentiekracht van Nederland grote schade toebrengen. Wie langer blijft hangen in fossiele brandstoffen, blijft langer afhankelijk van dure en onbetrouwbare import van elders. Niet voor niets beveelt Mario Draghi in zijn rapport *De toekomst van Europese concurrentiekracht* aan om de verduurzaming van de energievoorziening en industrie juist te versnellen.

Enige tijd gold het energie- en industriebeleid van deze coalitie als een beleidsterrein dat nog enigszins ongeschonden uit de destructieve formatie was gekomen. De VVD was er maar wat trots op. Een jaar Schoof blijkt helaas net lang genoeg om ook dit dossier op de brandstapel met vastgelopen dossiers te laten belanden. Nederland stelt het feestje dus nog even uit.

Diederik Samsom is natuurkundige en oud-politicus. Hij schrijft om de week een wisselcolumn met Heleen Mees.

Bijlage 2b – Energie-draad (LinkedIn)

Omschrijving:

Publieke discussie op LinkedIn onder de energie-column.

De belangenroute en manipulatie via moreel appel worden expliciet benoemd.

Reacties volgen kort, daarna treedt zwijgen in = collapse.

[illegible]

Pascal Becker Hoff
oktober 2025
© Pascal Becker Hoff. Persoonlijk gebruik is toegestaan.
Voor publicatie, verveelvoudiging of commercieel gebruik
is vooraf toestemming vereist via:
theglutenproject.com

